

ILANA CASOY, RAPHAEL MONTES

BUNĂ DIMINEAȚA, VERÔNICA!

I

Era prima zi din restul vieții mele. Evident că nu știam asta când am deschis ochii de dimineață și mi-am dat seama că eram în întârziere. Cu o săptămână în urmă, șeful meu mă făcuse cu ou și cu oțet pentru că dormisem câteva minute în plus. I se părea o absurditate să ajung la muncă mai târziu decât el. Pentru că n-aveam chef să ascult iar poliloghia bătrânului, am îmbrăcat în grabă o haină neagră, mi-am pus brățările la încheietura stângă (nu ies fără ele nici în ziua de azi) și am trântit ușa, fără să fi băut nici măcar o cafea, cu o geantă grea atârnată pe umăr.

Chiar dacă locuiam la doar câțiva kilometri de clădirea DHPP¹, traficul din São Paulo nu-mi era de niciun folos. Am ajuns la secție după 45 de minute, aproape împiedicându-mă, pe tocurile înalte.

– Bună dimineața, Verônica! mi s-a spus la intrare, iar eu am răspuns cu un gest afectat.

Dimineața nu-mi place să vorbesc mult, sunt cam prost dispusă. Am schițat un zâmbet, suficient cât să nu se spună despre mine, pe la colțuri, că aș fi antipatică. În timp ce liftul urca spre etajul unsprezece, am simțit cum îmi chiorăia burta și am calculat kaloriile pe care puteam să le mănânc în ziua aceea. Puține, puține de tot. Crede-mă pe cuvânt: nu-i ușor să fii o femeie de 38 de ani, cu greutate peste medie. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, ziua de luni e de obicei și mai rea, e momentul când te învinovățești pentru că ai întrecut măsura în weekend.

¹ Departamento de Homicídios e de Proteção à Pessoa (Departamentului Omoruri și Protecția Persoanelor) (n.tr.)

Mi-am aruncat geanta pe birou și am privit către încăperea unde lucra șeful. Bătrânul venise deja, dar ușa era închisă și jaluzelele trase. Mesajul era clar: „Lăsați-mă în pace!“ Carvana făcea regulile, eu ascultam. Se bucura de puterea lui neînsemnată de a-mi da ordine la fiecare pas, iar eu mă bucuram de adevărata mea putere de a-l controla pe ascuns, pe tăcute, fără ca el să observe.

După ce petreci câțiva ani instalată într-un post de secretară la Poliția Civilă a statului São Paulo, începi să înveți care sunt avantajele de a fi invizibilă. Oamenii nu se uită la tine. Trec grăbiți pe lângă biroul tău, împovărați cu treburi urgente și cu propriile probleme, cer cu împrumut un capsator, întreabă care sunt noutățile, se interesează de viața ta, fără să aștepte un alt răspuns decât „toate bune“, comentează meciul de fotbal de săptămâna trecută, dar niciunul dintre ei – ascultă bine ce-ți spun! – niciunul dintre ei nu se uită la tine cu adevărat. Ești invizibilă.

– Bună dimineața, Verônica! a spus cineva, trecând pe lângă biroul meu.

Nici n-am răspuns. Mă preocupa mai degrabă gândul să fug până la frigiderul din bucătăria angajaților. Chiar pe raftul de pe ușă, două șarlote cu gălbenuș de ou și cocos, rămase de la vreo aniversare. Resemnata, am ales o gelatină *light*. M-am întors la biroul meu, mestecând chestia aia care-ți tăia tot cheful, cu aromă de căpșune, gândindu-mă la săptămâna care-ți tăia și ea tot cheful, cu aromă de birocrație, pe care urma s-o petrec printre teancurile de anchete și cu decizii care mă așteptau să le iau. Am vrut să verific mesajele de pe WhatsApp, dar mi-a luat atâta timp să-mi găsesc mobilul încât m-am hotărât să înfrunt mai întâi haosul din geanta mea.

Soțul meu glumea că îmi car toată viața înăuntru ei; chiar dacă îmi schimb geanta, harababura rămâne aceeași. Visurile, temerile și vanitățile mele închise cu un fermoar. Îmi place imaginea asta și mă gândesc că poate avea dreptate: greutatea genții confirmă că nu-i deloc ușor să-ți porți viața pe umăr. Cine ar fi văzut-o ar fi crezut că țin pietre de moară în ea.

Am răsturnat geanta pe masă, am așezat-o, odată golită, în poală și m-am apucat să fac „curățenie generală“.

– Bună dimineața, Verônica! a spus fata invizibilă care îmi aducea cafeaua în fiecare zi.

Nu i-am știut niciodată numele și eram convinsă că ea îl știa pe al meu doar pentru că era scris pe plăcuța de pe birou.

Am ridicat privirea, i-am zâmbit și m-am întors la misiunea mea. Chitanțe care s-au strâns: la gunoi. Fluturași publicitari: la gunoi. Ambalaje de bomboane și de gumă: la gunoi. Am găsit un ruj nude pe care îl căutam de câteva zile, am pus în ordine prezervativele pe care le aveam mereu în portofel. Am aranjat bancnotele, așezându-le pe toate cu portretul în aceeași direcție, și am triat articolele din trusa mea de toaletă.

Nu știu câtă vreme am fost ocupată făcând ordine. Am avut senzația că a durat câteva minute, dar e posibil să fi fost aproape o jumătate de oră. Nu pot să spun decât că nu eram absolut deloc atentă când ușa biroului lui Carvana s-a deschis brusc și o femeie foarte slabă a ieșit de acolo, plângând în hohote. Îmi amintesc că m-am uitat la Carvana fără să înțeleg ceva. El a făcut un semn discret care însemna „ocupă-te tu“. Ca de obicei. Moșul era o lepră insensibilă, asta-i adevărul.

Femeia s-a ghemuit într-un colț, lângă cafetiera care era gata să cedeze în orice clipă. Tremura puternic, ținând capul plecat, se vedea că era cu nervii la pământ. Femeia era și ea gata să clacheze în orice clipă. Când m-am apropiat, ea a ridicat capul și am putut să-i văd mai bine fața. Nimic nu ieșea în evidență, în afară de gură, la care avea o rană îngrozitoare. Avea buzele umflate, înroșite, pline de puroi. După un timp, am reușit să-mi abat atenția de la gura deformată și am privit ochii femeii. Îmi place să privesc oamenii în ochi.

Mai târziu, am aflat că se numea Marta Campos. Apoi am descoperit totul despre viața ei. Mai mult decât ar fi putut ea să-și imagineze. Chiar dacă în acel moment nu știam încă nimic despre ea, am simțit că ne leagă ceva foarte puternic, dar nu m-am oprit din a o compătimi pe acea femeie cu gură

dezgustătoare. Acum, înțeleg motivul. Pentru Marta, nu eram invizibilă. În ziua aceea de luni, prima zi a restului vieții mele, ea a fost prima persoană care mi-a dat cu adevărat „bună dimineața“. Mi-a spus-o din priviri, uitându-se spre mine, ca în fața unei oglinzi.

Am rugat-o pe Marta să se calmeze, i-am promis că totul va fi bine și m-am dus repede la frigider ca să-i aduc un pahar cu apă. Când m-am întors, era prea târziu. Poate că am fost neglijentă, dar ceva îmi spunea că am făcut ce trebuia. Am rămas pe loc cu paharul în mână, respectând dorința ei, destinul Martei. La câțiva metri de mine, ea și-a scos ochelarii de vedere și i-a așezat pe pervazul de marmură al ferestrei. M-a privit în ochi pentru ultima oară, înainte de a se urca pe parapet.

– Acum el o să poată să mă iubească, a spus ea, printre suspine.

Fără să ezite, Marta și-a deschis brațele și și-a lăsat corpul pe spate. Am alergat. Jur că am alergat. Dar nu am reușit decât să ajung la fereastră la timp cât să o văd zdrobindu-se de pământ, după o cădere liberă de unsprezece etaje.

Mașinăria clacase o dată pentru totdeauna.

2

– Dă-mi o veste bună, Verô! a spus Carvana imediat ce am intrat în biroul lui.

Se făcuse deja întuneric și eu mă simțeam extenuată, transpirată, hainele mă iritau, părul mi se lipea de ceafă și de frunte. Când intri în biroul lui Carvana, ai impresia că intri pe un câmp de luptă, iar pe el îl găsești gata pregătit de război. Cu paharul de whisky în mână, iar sticla pe jumătate goală pe masa de scris, lângă plăcuța „Comisar-șef – dr.¹ Wilson Carvana“. Am încercat să nu mă enervez din cauza lipsei lui de sensibilitate; cunoșteam manierele acelea de ani buni, atitudinea cuiva care nu se sinchisește de nimic, și ar fi trebuit să fiu deja obișnuită. Dar aceasta nu era o seară oarecare: o femeie se sinucisese după ce petrecuse mai mult de o oră în biroul lui și lepra asta de polițist bătrân nu-mi cerea altceva decât o veste bună. Știam ce voia să audă și am spus:

– Tocmai au luat cadavrul cu furgoneta de la serviciul funerar. S-a curățat tot, șefu’.

Carvana a zâmbit forțat și s-a aplecat spre mine.

– În sfârșit! Mi-ai făcut și mie pozele alea?

Am încuviințat, înmânându-i hârtoagele birocratice privitoare la caz. Pe prima pagină, o fotografie cu chipul neînsuflețit al Martei Campos, cu gura purulentă căscată ca o rană. El a privit fotografiile și, cu o expresie scârbită, a aruncat pe masă teancul subțire de hârtii.

– Nebuna dracului!

Blestematul de mobil suna fără oprire.

¹ În țările de limbă portugheză, titlul *doutor* („doctor“) este acordat tuturor persoanelor cu studii superioare. (n.tr.)

– Hienele astea din presă sunt în al nouălea cer! Mai e multă lume jos?

Am întins gâtul, cuprinsă de o ușoară amețală în timp ce priveam pe fereastră. Mai mulți reporteri și curioși se îngrămădeau la intrare, deși cadavrul fusese deja luat.

– Calmează-te, Carvana! E un caz de sinucidere. Presa evită să vorbească despre asta, am spus eu, încercând să minimizez importanța situației.

– Ți-ai găsit să evite! Jurnaliștii ăștia vor să curgă sânge. E o mană cerească pentru ei! În curând o să înceapă și magistratura să mă piseze. Tocmai înainte să ies la pensie! Ce-am făcut ca să merit asta?!

Mereu ai fost un dobitoc, am vrut eu să-i răspund. Dar nu era nevoie. Carvana nu voia decât să se audă vorbind, pronunța cuvintele tare și răspicat ca să-și admire propria voce. Era un egocentric legitimat de sistem. Iar acum îl treceau toate nădușelile, pentru că era pielea lui în joc.

Fără să întrebe ceva, mi-a servit un pahar de whisky și nu s-a lăsat până când n-am ciocnit, de parcă ar fi vrut să comemorăm ziua asta oribilă. Încearca disperat să reafirme parteneriatul nostru. Îmi venea să-i trag un pumn în față.

– Trebuie să ne punem la punct versiunea, a zis Carvana, aprinzându-și țigara de foi. O să spunem la magistratură că Marta aia își ieșise din minți, că vorbea în dodii. Uită-te ce față are în poză, cu gura aia pocită. Nu-mi mai trebuie alte nebune, îmi ajunge nevastă-mea. O să închidem chestiunea repede-repejor. Bagă la sertar, Verô!

„Bagă la sertar“ era ticul verbal al lui Carvana, expresia pe care o repeta cu mândrie discretă și cu o superioritate grețoașă. În ultima vreme, bătrânul fugea de investigațiile mai puțin evidente, își pierduse dorința de a afla adevărul, se gândea doar la cât de mult o să pescuiască în Mato Grosso, după ce-o să iasă la pensie, liber de vipera de nevastă-sa.

Trebuia să intru în joc ca să obțin ce voiam. Când îi mângâiam amorul propriu, nu mă mai folosea pe post de sac de box

și-și mai și dădea drumul la gură. Trucul era să-i spun Doc. Doc, de la „doctor“. Bătrânul se simțea ca un personaj din *CSI Miami*, nu-i mai lipseau decât ochelarii de soare.

– În regulă, Doc. Lasă că bag eu la sertar. Dar spune-mi ce voia femeia de la tine. A stat mult timp în biroul tău și nici măcar nu m-ai chemat să fac un proces-verbal. M-ai făcut curioasă.

– Of, Verô, nu vreau s-o mai lungesc cu asta...

Am întins mâna către Carvana, cerându-i un fum din țigara de foi. El știa că nu fumez, dar era important să simtă că sunt complicea lui, că împărțim același fum și aceleași neliniști. Am ridicat din sprâncene, arătându-i clar că un simplu refuz nu avea să mă înduplece.

– La dracu', Doc! Tipa asta, Marta, s-a omorât în fața mea. Spune-mi care era problema ei. Trebuie să înțeleg, ca să te pot ajuta. A ieșit plângând din biroul tău.

– Femeile plâng din orice, a zis el, așezându-se mai comod în scaun și suflând tot fumul spre mine. Marta asta voia să depună o plângere. Era o fată bătrână din aia, slăbănoagă, nemâncată, frustrată. Stătea de vorbă cu toți marțafonii pe internet, pe site-urile alea de matrimoniale. Până la urmă, se pare că și-a găsit un hândrălău și a crezut că-i bărbatul vieții ei. Hândrălăul i-a spus minciuni o vreme, i-a cerut bani cu împrumut, promițând că o să-i dea înapoi și a reușit să stoarcă o avere de la madam. Te întreb: ce-are asta a face cu mine? A obligat-o cineva să-i dea bani ăluia? Nu. Îi dădea bani de fraieră ce era, practic plătea ca să i se spună „iubito“, și pe urmă vine să facă plângere la poliție și să-mi murdărească mie trotuarul?

Mă minunam, pe zi ce trecea, de cât de lepră putea să fie Carvana. Am încercat să nu las să se vadă asta și am întreținut discuția:

– Și chestia aia, pe care o avea la gură?

– A zis că a luat drăcia aia de la el. Trebuie să fi fost herpes, închipuie-ți.

– Deci cei doi s-au întâlnit în persoană?

– Pe cât se pare, doar o dată. După ce au vorbit câteva luni pe internet, hăndrălăul a fost de acord să stabilească o întâlnire. Au ieșit la cină, el i-a dat limbi, ea i-a mai împrumutat niște lovele sau mai știu eu ce și *pufl*, tipul s-a evaporat. Pe urmă, gura femeii a ajuns în halul ăla, distrusă! Voia să-l găsesc pe hăndrălău. I-am zis că nu se poate, că el a dispărut deja și că n-are decât să-și vadă de viață, să-și trateze rana și să treacă peste povestea asta. Cel mult, se putea face un proces-verbal despre lovelele dispărute. Dar n-am fost nesimțit, nimic de genul ăsta. Mă cunoști, Verô, sunt un tip cumsecade. I-am zis că înțeleg, că îi respect punctul de vedere și așa mai departe. Am fost un gentleman perfect. Chiar era nevoie să se omoare la mine în secție?

– Femeia își ieșise din minți, Doc.

– Nebună cu acte-n regulă, îți spun eu. Parcă aș fi un magnet pentru oamenii ăștia. Femeia e un balaur, apare făt-frumos, îi spune tot ce vrea să audă și cere niște lovele. Ce-și închipuie ea? Că tipul s-a dat în vânt după poza ei de pe site? După textul ei? ăsta e un caz de psihiatrie, nu de poliție. Tratament, Verô, de asta au ele nevoie. Și de câteva tăvăleli bune ca să le treacă mâncărimea.

M-am forțat să zâmbesc, încuviințând. Nu doar un pumn, bătrânul merita jucat în picioare. Machist de rahat. Eu știam cât de greu e pentru orice femeie să meargă la o secție de poliție, să depună plângere, să trebuiască să-și învingă rușinea și să explice cum a dus-o cu preșul un fante care i-a făcut jurămintele de amor via internet. Nu mă gândeam decât la felul în care se simțise Marta când fusese primită de Carvana, tonul ăla depreciativ, disprețul ăla față de durerea pe care ea o simțea. Înțelegeam de ce sârmana se aruncase de la fereastră.

Acum el o să poată să mă iubească, spusese ea. Și ațintise către mine acea ultimă privire mioapă care cerea să se facă dreptate. Dar Justiția e și ea mioapă, iar Carvana nu era dispus să o urmărească. Să vânez oameni de nimic m-a făcut întotdeauna cât se poate de fericită. De asta m-am hotărât să dau

concurs pentru un post în poliție cu ani în urmă, am devenit funcționar și, după toată debandada, până la urmă, am înțepenit în funcția de secretară. Dar asta e o altă poveste.

Mi-am îndreptat corpul, până când nu mă mai sprijineam decât de marginea scaunului și l-am privit pe Carvana știind că ultimul pas era destul de riscant, dar necesar.

– Doc, pot să investighez un pic?

El a holbat ochii, aproape că s-a înecat cu fumul de la țigara de foi, și, înainte să apuce să spună ceva, am continuat:

– Sunt de acord cu tine că femeia era nebună, dar chiar există bande specializate în lovituri de genul ăsta. Nu-i de ignorat, cel puțin partea cu banii. Ai toată povestea cu Marta în calculator? Pot să mă uit un pic? Știi că pot să te ajut să-l prinzi pe tipul ăla fără să las vreo urmă proprie...

Pornisem la atac și Carvana nu era pregătit. Fusese luat prin surprindere. Fără îndoială, n-avea să se lase ușor. Bătrânul s-a strâmbat, a pufnit și s-a apucat din nou să mă ia la rost, așa cum făcea întotdeauna.

– Verô, tu nu te mai înveți minte! Cu o tentativă de sinucidere la activ, ți-ar fi complet imposibil să investighezi o chestie din asta! Ce credibilitate ai? Zero! Secretară, asta-i tot ce-am reușit să aranjez ca să te țin aici, și nici măcar n-am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru prietenul meu Júlio! Nici vorbă de ieșit pe teren, nici vorbă de investigații. Ți-am zis, bagă la sertar! Lasă știrea să se răcească odată cu cadavrul!

Nemernicul mi-a mai și zâmbit malițios. Iar mi-a aruncat-o în față! Așa e viața: faci o sută de lucruri cum trebuie, dar secăturile nu-și amintesc decât de o greșeală. E al dracului de nedrept, iar nedreptatea îți rănește sufletul. Am simțit o greutate în piept. Unda de neliniște pe care o cunoșteam atât de bine încerca să iasă prin fisurile prost astupate ale trecutului meu. Cea care trăgea ponoasele eram tot eu, mereu înțepenită la biroul ăla cu grămezi de hârtie în fața ochilor.

Voiam să mai aduc argumente, dar telefonul lui Carvana a sunat înainte să apuc. Era comisarul general. A fost frumos

s-o văd pe mumia aia tremurând toată cu superiorul la telefon. Bătrânul umbla dintr-o parte în alta, dregându-și gâtul plin de flegmă în timp ce își recita litiunile.

– Nu, domnule comisar... Vai de mine! Totul e sub control, n-aveți de ce să vă faceți griji. Nu, nu e nicio înregistrare. Și eu am rămas stupefiat. Noi i-am dat tot sprijinul bieteii femeii, domnule comisar. Știi că s-a dat la televizor... Din păcate, fata nu prea era bine cu capul. Da, știu, domnule comisar. Da... Da... Da... Nu. Nu, nu. Merg acum acolo.

A închis telefonul, înfrânt. M-a privit ca și cum ar fi cerut ajutor.

– Comisarul general mă strânge cu ușa. Trebuie să merg până acolo să fac politică, Verô. Îmi eliberezi programul?

– Ți-l eliberez.

– Și promiți că uiți de povestea asta?

– Promit.

Când a ieșit bătrânul, am surâs. Pe dinăuntru și pe dinafară. Mi-am scos din buzunar stick-ul de memorie, l-am introdus în calculatorul lui și am făcut back-up pentru ziua aceea. Fără să pierd timp, am mers la camera de probe. Secția era acum aproape goală și nimeni nu s-ar fi mirat de prezența mea acolo, era liniște. Am desfăcut cu grijă ambalajul în care se afla geanta Martei Campos, aruncată la întâmplare pe un raft. Nici măcar nu m-am obosit să-mi pun mănuși; amprente mele ar fi fost excluse, din moment ce lucram în clădire. Mă îndoiam că o să observe cineva. În Brazilia, nimeni nu verifică nimic. Femeia s-a sinucis. Prin urmare, s-a închis cazul.

Am examinat conținutul genții, fotografiind totul cu telefonul meu. Slavă cerului, Marta Campos era mult mai organizată ca mine. Înăuntru, avea până și un separator multifuncțional, în care toate lucrurile erau așezate la locul lor. Am găsit un unguent cu benzocaină (desigur, pentru rana aceea groaznică de la buze), chei de mașină și o mică agendă, tip Moleskine. Am răsfoit paginile și am văzut că, pe unele dintre ele, notițele erau evidențiate cu markerul. Am aruncat repede carnețelul în

geanta mea. Nimeni nu avea să-i simtă lipsa. Încă o cheie într-o punguță aflată în geantă; trebuie să fi fost cheile de la casa ei. O trusă de toaletă cu periută de dinți, pastă, ață dentară.

Am aruncat o privire asupra unor chitanțe, dar nu am găsit nimic care să atragă atenția. M-am concentrat asupra mobilului. În ziua de azi, ne ținem toată viața înăuntru al acestor mici aparate. Spre norocul meu, persoanele solitare ca Marta nu se obosesc să seteze un cod de acces.

O trecere rapidă în revistă a ultimelor e-mailuri și iată: o chitanță electronică de la compania de taxiuri, cu adresa de plecare și cea a secției. OK, n-a venit cu mașina ei. M-am mirat să văd mai multe e-mailuri cu acel *postmaster* scris în antet, folosit atunci când destinatarul nu e găsit. Am confirmat că toate fuseseră trimise la studentbestial88@gmail.com. Fără îndoială, era e-mailul folosit de hăndrălaul care a înșelat-o pe Marta. Chiar și după toate cele întâmplate, ea nu încetase să îi trimită mesaje tipului, încă mai nutrea o infimă speranță că apăruse vreo neînțelegere și că povestea ei de iubire nu avusese ca miză o escrocherie. Avea o nevoie disperată să creadă că e real. Toate laudele adresate ei, toate mesajele pline de afecțiune. Cum poate cineva să mintă cu atâta cruzime doar ca să scoată bani de la o femeie amăgită?

Voiam să mă mai uit; cu toate astea, trebuia să mă grăbesc. Putea să între cineva și preferam să nu fie nevoie să dau explicații. Am pus toate cheile în geantă, am închis punga de probe, am stins lumina și am ieșit. M-am uitat la ceas: aproape nouă seara. Fără să pierd timp, în liftul gol, l-am sunat pe soțul meu și am mințit:

– Tigrule, a fost o problemă aici la secție. O să mai întârzii puțin. Iei tu copiii de la mama ta? Și eu te iubesc.

Când am închis telefonul, nu am putut să nu mă gândesc la Marta: *Acum el o să poată să mă iubească...*

O mulțime de reporteri se înghesuiau în continuare la ușa clădirii. Am fost nevoită să spun câteva cuvinte despre caz în fața camerelor, având grijă să omit numele Martei,

Bună dimineața, Verônica!

bineînțeles. Am preferat să nu comentez sinuciderea, am spus că încă investigăm și că nu ne vom opri până când nu vom descoperi adevărul. Când am scăpat, am fugit către parcare. Am intrat în mașina mea Honda Fit de culoare neagră, când mobilul a început să vibreze. Era Carvana. Fără îndoială, voia să se asigure că îi eliberasem programul așa cum îmi ordonase, că nu spusese vreă prostie în fața presei, că ștersesem cu buretele toată povestea și că eram în continuare de partea lui. Am pornit mașina, lăsând mobilul să vibreze mai departe. *Ducă-se dracului Carvana!*

Waze era salvarea vieții mele. M-am născut fără simțul orientării; sunt în stare să mă pierd chiar și atunci când dau colțul străzii. Aplicația aceea mă ducea direct la destinație, fără niciun stres. Deși ziua fusese groaznică, mă simțeam norocoasă. Aproape de casa Martei, am găsit ușor un loc de parcare. Problema a apărut după aceea: ea locuia într-un drăguț complex rezidențial de case din São Paulo, dar poarta principală era închisă. La umbra unui arbore, am așteptat să se ivească o ocazie. Se întoarce multă lume de la serviciu acum, poate o să deschidă cineva poarta automată ca să intre cu mașina. Picioarele mă dureau cumplit. Știi cum sunt zilele alea când îți alegi greșit tocurele? Dacă aș fi știut de dimineață cât de obositor o să fie, m-aș fi dus la muncă în pantofi sport, ăsta-i adevărul. Fiecare baretă a pantofilor îmi rănea pielea, dar Marta merita efortul de a descoperi ce se întâmplase în viața ei.

N-a durat mult până când a sosit un locatar și a apăsat butonul telecomenzii. Eu deja mă așezasem strategic și m-am strecurat înăuntru imediat ce el a intrat. Am găsit în curând casa Martei: numărul 8, micuță, zugrăvită în galben și alb, părea o căsuță de păpuși. Pe dinafară.

Pe dinăuntru, era o cu totul altă poveste. Adesea spun că locuințele noastre ne dau în vileag la fel ca amprente digitale. Casa Martei o reprezenta foarte bine pe femeia aceea tremurândă și plânsă, care se sinucisese în fața mea în prima parte a zilei: totul era claipe peste grămadă; parcă ar fi fost geanta mea, doar că mai rău. Am înaintat câțiva pași și în curând m-am împiedicat de un covor strâmb. Am luat mobilul, am aruncat geanta pe balansoarul de la intrare și mi-am scos ușurată pantofii. E mult mai bine să investighezi desculță.

Am fotografiat tot ce mi se părea important pentru a înțelege viața Martei Campos. Dincolo de aspectul neîngrijit, decorațiunile confirmau că, până nu demult, casa fusese bine organizată: exista o anumită unitate de culoare a mobilului, covoarele erau colorate (chiar dacă murdare) și tablourile, de bun-gust (toate prăfuite). În mod clar, avusese loc recent o schimbare de situație în viața ei, două momente suprapuse care culminau în contradicția dintre o casă frumoasă, dar abandonată, și o geantă bine organizată. Marta era deprimată?

Am mers direct către baie. Faianță mucegăită, scurgeri pline de păr, prosoape umede. Marta trăise ultimele zile ca un zombi. Pe blatul chiuvetei, vopsea de păr expirată și recipiente de șampon și balsam refolosite, pline de apă. Fusese preocupată de înfățișarea ei, dar încetase să se mai îngrijească. Am deschis dulapul și am găsit două antidepresive, Donaren și Cymbalta. Erau și flacoane de Alprazolam, dar nu părea nimic neobișnuit: dacă ești o femeie peste treizeci de ani și nu ai nevoie de pastile pentru anxietate, atunci meriți un trofeu. Am fotografiat tot și am trecut în dormitor.

Am ezitat o clipă înainte să deschid ușa și, pe tăcute, i-am cerut scuze Martei pentru că îi invadam intimitatea. Am avut strania senzație că am murit și cineva necunoscut îmi cotrobăie prin lucruri. N-a fost deloc plăcut. A trebuit să-mi reamintesc că făceam asta pentru un scop nobil: să-l bag la închisoare pe jegul ăla care o înșelase.

Dormitorul era de bun-gust, dar un pic cam exagerat. Pe pereți, postere cu Elvis și Madonna. Răspândite pe podea și deasupra patului matrimonial, o mulțime de pernițe reprezentând chipuri faimoase: Marilyn Monroe, James Dean și clubul 27: îmi zâmbeau Jim Morrison, Janis Joplin, Kurt Cobain, Jimmy Hendrix și Amy Winehouse. Toate celebritățile acelea muriseră din „supradoză de viață“. Oare sinuciderea se număra deja printre fanteziile Martei? Posibil. Am ajuns la sertare și dulapuri. Nu era nicio scrisoare de rămas-bun, nu era nimic

care să indice că ea ieșise din casă în dimineața aceea cu intenția de a se arunca de pe o clădire. Nu voia decât ajutor. Dar discuția cu Carvana fusese letală.

Deși corpul meu tânjea după odihnă, am încercat să mă concentrez. Mi-am turnat un pahar de apă de la frigider și am profitat de ocazie pentru a face o inspecție înăuntru. Multe sticle de Coca-Cola, puțină mâncare, un miros oribil, de stricat, venind dintr-un pachet de la restaurantul Trattoria do Sargento, tot felul de resturi în caserole mari, fără niciun fel de organizare. Farfurii care se strânseseră în chiuvetă, firimituri pe blatul de la bucătărie. În cămară, și mai multe sticle de Coca-Cola. Nici urmă de marijuana, cocaină sau alcool. Doar Coca-Cola. În sfârșit, un viciu al Martei.

Am intrat în a doua cameră a casei și am observat că aceasta servea uneori drept birou. Pe rafturi, tot felul de cărți: unele clasice, altele de colecție, multe chestii proaste, siropoase, romane de dragoste. Am făcut fotografiile ca să analizez în detaliu mai târziu. Am răsfoit rapid albumele de familie. Puține fotografii, toate vechi și cu oameni mai în vârstă – unchi, veri, bunici. Pe cât se pare, Marta nu avea descendenți, doar ascendenți; o realitate tristă atunci când îmbătrânim.

M-am așezat în fața calculatorului, care mă interesa cel mai mult. Era deja pornit, în stand-by. Am introdus stick-ul meu de memorie și, în timp ce copiam tot conținutul, am profitat ca să examinez istoricul accesărilor. Am observat imediat că, până cu două luni în urmă, Marta intra extrem de des pe site-ul de relații IubireIdeală.com, apoi s-a oprit. Cu siguranță, acela a fost momentul în care l-a cunoscut pe hăndrălău. Am încercat să accesez profilul ei pe site, dar nu am reușit: fusese șters. Poate că îl ștersese chiar ea, crezând că găsisese iubirea adevărată. Trăise ultimele două luni în al nouălea cer, încurajată de laude mincinoase. Părea ridicol, dar era tragic și adevărat.

Am deschis câteva e-mailuri de la acel @studentbestial88 și m-am convins că era același hăndrălău cu mesajele lui de